

KUULIAISUUDESTA

Vanhus Kallinikos otti isä Leontiosksen vastaan hyvin sydämellisesti. —

Heidän keskustelunsa kesti useita tunteja. Sen aiheena oli heille molemmille rakas mielen rukous. Kun isä Kallinikoksen kuuliaisuusveli toi heille tarjottimella kestityksen, joka heidän majallaan yleensä koostui vedestä ja kahvista sekä joskus lisäksi muutamasta viikunasta, isä Leontios rohkaisi mielensä ja kysyi: “Vanhus, miksi et ole opettanut hänelle mielen rukousta?” Tähän vanhus Kallinikos vastasi hymyillen: “Vanhus Leontios, jos opetan hänelle mielen rukouksen, kuka silloin tuo meille vettä juodaksemme? Hänen on tarpeen luopua omasta tahdostaan kuuliaisuuden kautta, ja kuuliaisuus tuo myötään myös mielen rukouksen. Kuuliaisuus on jokaisen hengellisen edistysaskeleen välttämätön ehto.”

Kerran eräs isä Kallinikoksen kuuliaisuusveljistä oli saanut määräyksen tuoda lannoitetta puille, mikä merkitsi paljoa kävelemistä ja suurta vaivaa. Väsyttyään kovasti hän pyysi Vanhusta vähentämään majallaan tuollaisia töitä, jotta hänen olisi mahdollista lukea ja rukoilla enemmän. Vanhus ei kuitenkaan myöntynyt, vaan sanoi: “Suorita vain kuuliaisuustehtäväsi, sillä siitä saat suuremman hyödyn. Sitten, kun minä lähden tästä elämästä, sinulla on aikaa lukea. Silloin saat myös huomata, että sen, mitä kirjoissa sanotaan, sinä olet itse kokenut kuuliaisuuden myötä.”

Arkkimandriitta Kerubim: “Aikamme athoslaisia hahmoja I” (s. 328–329)